

Lidé ze staré doby

Chodil jsem do páté třídy, když mě pan farář po mši svaté vyzval, abych s ním šel zaopatřovat. Zaopatřit znamenalo a dodnes znamená připravit, vybavit člověka na setkání s Pánem Bohem za branou smrti. Kněz přichází k nemocnému, vyzpovídá ho, udělí svátost nemocných, podá mu Tělo Kristovo a nakonec nad ním pronáší apoštolské požehnání. Zvláště to poslední mě zajímalo. Pan farář mi vysvětloval, že apoštolské požehnání může odpustit všechny tresty za hříchy, což může znamenat propustku do nebe bez očištění.

Jít s knězem zaopatřovat byla vzrušující cesta. Kněz nesl tělo Kristovo v burze na prsou. Šel jsem před ním s lucernou, ve které hořela svíce. Když jsme se k někomu přiblížili, tak jsem zazvonil zvonečkem. Lidé smekali klobouky, ukláněli se, někteří i klekali.

Došli jsme na místo. V lůžku ležela těžce nemocná učitelka. Tehdy, za vlády komunistů žádný učitel nesměl chodit do kostela. Pro mne to bylo moc důležité poznání: i učitelé,

Ilustrace: Jirí Vančura

my. Celá vesnice (kromě komunistů) se klaněla Nejsvětější svátosti, která byla nesena k nemocnému. Měli jsme rádi své učitele, kteří nás sice občas zatahali za uši, ale nedávali poznámky. S kluky jsme před ministrantskou schůzkou hráli „býky“ – nezapomenutelné souboje, kdo koho první stáhne na zem. Na svátky zemřelých jsme sháněli po hřbitově vyhořelé svíčky a v tajných skrýších voskem mazali dřeva, která nádherně hořela. A fotbal? Průběh zápasů jsme

sice poslouchali jenom u rádia, ale zato: byli jsme ve finále mistrovství světa, kde jsme hráli s Brazílií.

Možná vám těch pár řádků pomůže, abyste se na hřbitově nedivali na lidi ze staré doby jako na hlupáčky, kteří neuměli s mobilem. Uměli totiž mnoho věcí, které neumíme zase my.

Proč vám to, milí ministranti, píšete? My se většinou díváme na minulou dobu trochu spatra: neměli mobily, televize, auta byla pomalá podobně jako tehdejší fotbal. Chci vám sdělit, že zase měli něco, co nemáme

Proč vám to, milí ministranti, píšete? My se většinou díváme na minulou dobu trochu spatra: neměli mobily, televize, auta byla pomalá podobně jako tehdejší fotbal. Chci vám sdělit, že zase měli něco, co nemáme

jáhen Josef Janšta

<http://josefjansta.opava.org>

DOKONALÁ LÁSKA

Foto: wikiopedia.org

Jedná se o tři nenápadné pojmy: čistotu, chudobu a poslušnost. A právě jimi je ustanoven, charakterizován zasvěcený život, zvláště řeholní. Téma je nyní aktuální, 29. 11. 2014 zahájíme Rok zasvěceného života, který končí 2. 2. 2016.

Koncil hovoří o zasvěceném životě s velkou úctou. Všimá si pestrosti, která zde vládne, a vyslovuje přání, aby všechna obdarování jednotlivých řádů, kongregací a dalších společenství

našla v církvi své uplatnění a naplnění, jsou-li životaschopná.

Také zde volá Koncil po obnově. Jejím zásadním vodítkem má a musí být následování Krista podle učení evangelia, dále věrnost původnímu smyslu a duchu společenství a schopnost reagovat na potřeby současného světa. Tato obnova se musí sytit především modlitbou, zvláště ve spojení s Písmem, a slavením liturgie s ústředním postavením eucharistie.

Podívejme se krátce na zmiňované evangelní rady, tři pilíře zasvěceného života. Čistota – s důležitým přívlastkem „pro Boží království“ – nesmí být nesena pohrdáním

láskou. Naopak; má být prostředkem k autentické lásce. Jak říká Koncil, „osvobozuje totiž srdce člověka zvláštním způsobem, aby se více rozhořelo láskou k Bohu a ke všem lidem“.

Chudoba je zvláštním znamením následování Krista, o němž je psáno, že „se stal chudým, abychom my zbohatli z jeho chudoby“. Nejde o hmotnou bídu, nýbrž o svobodu od závislosti na majetku, svobodu člověka, který hledá nejprve Boží království a jeho spravedlnost.

Poslušnost v řeholním životě také nemá být zotročením nebo jiným ponížením lidské důstojnosti. I zde je vzorem Kristus, jehož „pokrmem je plnit vůli nebeského Otce“. Představení jsou vyzýváni, aby vedli své podřízené jako Boží děti a s úctou k lidské osobě, kterou taková poslušnost „přivádí k zralosti větší svobodou Božích dětí“.

Svatý otec František k evangelním radám řekl: „Zasvěcený život je proroctvím. Bůh nás žádá, abychom vyšli ven z hnízda, v němž se nacházíme, a nechali se vyslat k hranicím světa, aniž bychom podlehlí pokušení přizpůsobovat tyto hranice nám samotným. To je nejkonkrétnější způsob následování Pána.“ Radikalita evangelia se týká všech křesťanů – tedy i nás.

jáhen Zdeněk Drška

Cože? Dokonalá láska? Hodlá nám autor předkládat milostné romány z červené knihovny? Čeká nás variace na pohádkové téma „...a žili spolu šťastně až do smrti“?

Buďte bez obav; pohádky si nechám na jindy. Sahám spíše po knize barvy zelené – nese v sobě dokumenty II. vatikánského koncilu.

Ten dnešní se jmenuje Perfectae caritatis. A jde v něm skutečně o dokonalou lásku, lépe řečeno o snahu o ni. Cesta k ní vede tzv. „evangelními radami“. To jsou aspekty života, které nám Písmo přímo nenařizuje, ale doporučuje.

TŘIKRÁT otrávený mnich

Zdá se vám život v klášteře jako otrava? Pak by vašim patronem mohl být třeba svatý Benedikt z Nursie, který byl na cestě ke svatosti hned trojnásobně otrávený.

Začalo to v Římě před patnácti sty lety. Šlechtic Benedikt sem přišel na studia, aby se vyučil všemu, co je třeba k úspěchu ve světě. Jenže brzy na něj padla hrůza z velkoměsta. Studenti byli chytrí, to ano, a vzdělání taky. Dokázali především přesvědčivě mluvit. Ale k čemu těch dovedností užívali? Aby vzletnými větami vlákali chudáka do nevýhodného obchodu, aby nevinnou dívku svedli na scestí... A to ještě nebylo nic proti tomu, co se dělo hned po západu slunce. Ve městě si Benedikt mohl dopřát všeho, k čemu ho tělo táhlo. Brzy však zjistil, že vlastně nechce. Když viděl prázdné pohledy spolužáků, kteří se k ránu vraceli kdovíodkud, vzpomínal na zelené stráně své rodné Nursie. A chtělo se mu pryč. Tehdy se cítil otrávený poprvé. Proč by měl za vzdělání zaplatit zkaženým srdcem? Jednoho dne vstal, prodal knihy a odešel sám do hor.

Usadil se v jeskyni nad jezerem. Modlil se a pracoval a bylo mu lehké. Lehko, vždyť nebe tu bylo modré, a místo pijáků tu zpívali ptáci. Zůstal tady rok – přečkal zde zimu a potom i druhou. Pak se otrávenost objevila zas. Nic ho nebavilo. Nechtělo se mu zvednout motyku ani zpívat žalmy. Vždyť je to pořád dokola. Jaká nuda! Nejraději by jenom jedl nebo spal. Pokud by se v tomhle okamžiku Benedikt tak jako tolik jiných zalekl dřiny, nepsali bychom dnes před jeho jménem zkratku „sv.“. Jenže náš kandidát svatosti se s vypětím všech sil a s vydatnou pomocí Ducha svatého vrátil k dílu. Zas se modlil a zas okopával záhony. A Pán zatím v jeho ztišeném srdci konal divy.

Zpráva o pokorném poustevníkovi, který dokáže zmateným radit a nemocné umí uzdravovat, se brzy rozkřikla po okolí. Pro Benedikta to znamenalo konec klidu, ale sloužil bez reptání. Jednoho dne se objevili před jeskyní tři

poutníci v kutnách, že prý přicházejí z nedalekého klášte-ra, kde zemřel starý opat, a že si prý Benedikta zvolili za nového. Poustevník hosty vyslechl, pohostil a vyprovodil. „Já a opat? Copak by takový hříšník mohl někoho vést?“ Jenže mniši naléhali zas a zas, až Benedikta udolali.

S příchodem mladého opata však začaly pro změkčilé řeholníky krušné časy. Zbožných bylo jenom pár. Ti zbylí se věnovali žvanění a vylehávání a po jídání pochutin, které jim sem nosili křesťané z okolních vesnic a měst. „Tak takhle ne,“ usoudil Benedikt a nakázal spáčkům vstávání, žroutům půst a žvanivcům modlitbu. Vždyť k čemu je mnich, který celým svým životem nechválí Boha?

Bratrům bylo zatěžko unést tíhu změny. A tehdy na Benedikta dolehla otrava potřeť. Tentokrát doslova. Bratři mu nalili do hrnku s pitím jed a doufali, že pak snad bude klid. Jenže opat byl zvyklý žehnat, kudy chodil. Požehnal i hrnek – a ten se „nešťastnou náhodou“ rozbil ještě dřív, než jej stačil vzít do rukou. Rozhňevaní mniši to zkusili znovu. Tentokrát přichystali chléb z otrávené mouky. Benedikt nad ním udělal znamení kříže a než se stačil do krajíce zakousnout, unesl mu ho havran od úst.

Když se světec dozvěděl, co na něj bylo chystáno, povzdech si a vrátil se do své staré jeskyně. A přece už nikdy nebyl sám. Pověst o jeho svatosti se rozšířila do daleka

a mnozí z těch, kdo toužili sloužit Pánu, přicházeli blíž a usazovali se kolem. Poustevník jim dával rady, napsal pro ně řeholi (pravidla, jak žít) a brzy se stal zase opatem. V okolí postupně vyrostlo dvanáct klášterů. Potom další a další. A podle moudrého Benediktova návodu spěchají mniši ke svatosti až dodnes. Ne otráveně, s radostí!

jáhen Štěpán Smolen

Sv. Benedikt z Nursie (480–543) přezdívaný „otec západního mnišství“ byl autorem Benediktovy řehole a prvním opatem kláštera Monte Cassino, odkud se do celé Evropy rozšířil benediktinský model mnišství založený na společném životě v klášteře pod vedením opata a na pravidelném střídání modlitby a manuální práce.

Ilustrace: Helena Filčíková